

ГОСПОДИН ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ

Изгледа да је Џон Балтимор Хил толико пута председавао заседањима разних форума Светске здравствене организације да је израз Mr. Chair, као скраћивање у ословљавању председавајућег (Mr. Chairman), с временом постао његов надимак. Организација је крајем осамдесетих под Хиловим руководством постала нарочито активна у борби против ширења заразе ХИВ-ом, покушајима проналаска лека и олакшавања живота зараженима. Када је 1994. године отишао у пензију, господин Хил је основао међународну невладину организацију „За свет без сиде”. Многи су овакав ангажман сматрали природним наставком његове хумане мисије, која је и до тада знатно превазилазила уобичајени пословни ангажман једног функционера специјализоване агенције Уједињених нација, мада је свакако било и оних злурадика који су приметили да се гро активности у борби против сиде преселио заједно с Господином Столицом из Уједињених нација у невладину организацију, да је број заражених у Африци наједном надишао број становника тог континента, да је сида, заједно са позамашним средствима која су с разних страна дотирана, напосто пратила Господина Председавајућег, да без Господина Председавајућег не би било ни сиде и тако даље, и тако даље. Али ми се сигурно нећемо спуштати на ниво теорија завере и белосветских оговарања.

Господина Председавајућег ћемо затећи како држи здравицу на скромном пријему који је његова невладина организација приредила на маргинама редовног заседања Светске здравствене организације. Хотелска сала крцата је дипломатама и помоћницима министара здравља из целог света. Они који добро познају Џона Хила, они који се раме уз раме с њим већ више од деценије боре против светске пошасте, подижу сада увис чаше напуњене пенушавим вином. Младе дипломате их раздрагано следе, опијене тренутком. Говорник силази с подијума, док га нечија шака тапше по рамену. Образи су му с годинама постали руменији, стомак већи. Чини се да му је и коса постала ређа и некако тања, али нећемо се на овом месту претерано упуштати у описе физичке пролазности. Пратимо кораке Господина Председавајућег који полако прилази крају сале, где се налазе сукње учесница заседања из источне Европе. Младе су и насмејане. Кад им приђе, оне се с поштовањем растворе да би му уступиле место, али он се скромно намешта крај зида, као да не жели да их својим присуством нимало поремети. Неко време разговарају о евалуацији закључака заседања и чини се да важност ставова младих колегикица расте и добија прави смисао тек у овом опуштеном разговору са Господином Председавајућим.

Док привлачи танке оквире наочара ближе обрвама, он се, међутим, полако искључује из разговора. Округласта, фино моделирана позадина црнокосе колегикице као да се наместила његовој шаци. Он је загледа неколико тренутака, како би му се боље урезала у памћење. Рекао би да је пореклом из Украјине или Молдавије, судећи по тој облој крхкости кукова који су га болно зарајцали. А онда, правећи се

да је разумео шта су остале претходно рекле, придружио се њиховим куртоазним осмесима, пришао ноншалантно раменом до тела одабране девојке и пажљиво, да нико не примети, уграбио својом крупном шаком доњи део њених питомих гузова. Подигао их је мало увис и у страну, раширених прстију попут канци што грабе плен. Враћајући шаку назад, благо ју је помиловао дуж кичме, а онда је подигао чашу, насмешио се и уз уобичајено *See you later!* мирно кренуо даље низ салу.

Вече је успело. Ретко када је допуштао себи да током исте вечери опипа више од једне колегинице.

Почео је то да ради још када се налазио на челу Светске организације. Идеја се јавила најпре као неко нејасно и чежњиво сећање на дане пубертета. Тешко да би желео да се присети оног страха који је проживео када се први пут осмелио да невероватну замисао спроведе у дело. Прошло је без инцидента. Други пут је мало попио, па је ишло лакше. Приближавање раменом, широм раширени прсти, слетање, грабљење, чврст и топао притисак његове ауторитативне, квазиочинске шаке, попуштање стиска. Жмарци.

Жене у таквим ситуацијама сигурно неће вриштати. Искуство је то показало. А зависило је много и од избора. У то време, стручни семинари и конференције били су преплављени младим колегиницама из источне Европе, које су после пада Берлинског зида одједном почеле да у свему прате понашање и манире западних дипломата, да онако збуњене врцају на танким штиклицама, па чак и дискутују на свом лошем енглеском. Зар би нека од њих могла и да помисли да врисне и направи инцидент на дипломатском пријему, док се на њено бедро дискретно спушта ауторитет Господина Председавајућег попут страшног сунца славе? Незамисливо.

Било је, наравно, и неколико изузетака, али без штетних последица. Једном је приграбио растресите гузове колегинице из Хрватске. Још се сећа њених поцрвенилих образа, када се нагнула ка његовом уху и прошапутала: „Следите ме, молим.” Кренуо је за њеним врцавим куковима, не без извесног изненађења. Председавајући никада није ишао даље од већ описаног ручног рада. Али сада је баш желео да види шта ће се даље догодити. Кад је колегиница зашла за угао гардеробе, нагло се окренула и звизнула му брз шамарчић. Жвиц! „Но, Mr. Chair, то сте и заслужили!”, рекла је и изгубила се у маси. Господин Председавајући је остао заклоњен зидом гардеробе још неко време, држећи се за образ попут размаженог детета, али и смејући се од свег срца. Њена реакција му је изгледала шашаво, потпуно шашаво. Од тада више није пипао Хрватице.

Господин председавајући процењује да је последњих година посегнуо за богатством дебелог меса око шездесет пет младих жена. Толико је отприлике било и пријема. Када би се мало боље замислио, скоро да је био у стању да се присети свих дезена њихових хаљина, облика бокова или распореда њиховог масног ткива захваћеног у шаку. Понекад је жалио што његова велика шака није још већа.

Успомене на ове пролазне авантуре испуњавале су га неким финим миром, тако неопходним његовим пензионерским данима. Никада није зажалио што са девојкама није доживео нешто више, то једноставно није било за њега, за његове године и могућности. Само тај чаробни тренутак бесрамног поседовања; та колекционарска страст.

Док конобари разносе колаче и прикупљају празне чаше, пријем се полако приводи крају, а последњи разговори као да добијају на жустрини. Али ми сада морамо напоље, да испратимо господина Хила, који по обичају увек одлази међу првима. Возач ће га и вечерас довести до његовог апартмана, на Горњој источној страни Менхетна. Задовољно звиждућући, Господин Председавајући ће се пажљиво ушунати у стан, да не пробуди супругу, дебелу Марту, која у спаваћој соби већ хрче, заваљена на леђа. Можда једино да би задовољио нашу знатижељу, Председавајући ће тихо одшкринути врата и бацити поглед на обресе њеног опуштеног тела. Отићи ће потом у купатило, па ће се, уместо у спаваћу собу, сместити на кауч у салону. Неко време ће још размишљати о вечерашњем контакту, с пријатном уздрхталошћу, а потом уронити у заслужени сан. Ујутро ће рећи Марти да није желео да је уласком у собу поремети и разбуди. И добра Марта ће му као и увек поверовати.